

Arrest

nr. 41 840 van 19 april 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 25 februari 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van het bevel van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 1 februari 2010 om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 april 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. FALLAH, die loco advocaat J. BOULBOULLE-KACZOROWSKA verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker van Russische nationaliteit dient op 12 januari 2009 een asielaanvraag in.

Op 15 juni 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Dit blijkt uit de bijlagen bij het verzoekschrift en uit het dossier van de ouders van verzoeker.

Op 10 augustus 2009 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 34 744 van 24 november 2009 worden de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker geweigerd.

Op 1 februari 2010 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 24/11/2009 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen (1)

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 15 (vijftien) dagen.

(…)”.

In de nota deelt verwerende partij mee dat op 3 maart 2010 de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ontvankelijk werd verklaard.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verwerende partij werpt een exceptie op van gebrek aan belang omdat zij bij het nemen van de bestreden beslissing handelde binnen een gebonden bevoegdheid.

2.2. Overeenkomstig artikel 39/56 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (Gedr. St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure). Uit de vaste rechtspraak van de Raad van State (zie o.a. RvS 31 maart 1994, nr. 46.816) blijkt dat het belang actueel dient te zijn en dus voorhanden moet zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep als op het tijdstip dat de Raad uitspraak dient te doen.

Artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten.”

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat bij beslissing van 10 augustus 2009 de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoeker de hoedanigheid van vluchteling heeft geweigerd en hem eveneens geen subsidiaire bescherming toekeende. Tegen deze beslissing ging verzoeker in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die bij arrest nr. 34 744 van 24 november 2009 eveneens oordeelde dat de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker dienden geweigerd te worden.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet anders dan in uitvoering van artikel 75, § 2 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat verzoeker noch als vluchteling is erkend noch de subsidiaire beschermingsstatus heeft verkregen, een bevel te geven om het grondgebied te verlaten. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan verzoeker dus geen nut opleveren.

De exceptie van de verwerende partij is in de aangegeven mate gegrond.

Het beroep is onontvankelijk wegens gebrek aan belang.

2.3. Verzoeker is in zijn verzoekschrift de mening toegedaan dat hem geen bevel om het grondgebied te verlaten mocht worden gegeven nu hij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter Vreemdelingenwet heeft ingediend en betreffende aanvraag nog steeds hangende is.

Er dient te worden opgemerkt dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten niet opschort (*cf.* o.m. RvS 6 april 2000, nr. 86.715; RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 6 februari 2004, nr. 127.903; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 3 juni 2004, nr. 132.036; RvS 7 januari 2005, nr. 138.946; RvS 20 november 2006, nr. 164.950) of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 3 juni 2004, nr. 132.036).

Het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.626).

Bovendien dient te worden benadrukt dat verzoeker met zijn betoog niet aantoont dat er in casu een bepaling van materieel recht zou zijn geschonden waaruit zou kunnen worden afgeleid dat het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9ter Vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid zou opschorten van een bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 3 juni 2004, nr. 132.036).

Tevens wijst de Raad erop dat verwerende partij mededeelt dat deze aanvraag op 3 maart 2010 onontvankelijk werd verklaard en bevestigt dat verzoeker momenteel geen gevolg moet geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten wegens het attest van immatriculatie waarover verzoeker daardoor beschikt.

2.4. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift tevens de schending aan van de artikelen 3 en 9 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag).

De Raad merkt op dat verzoeker geboren werd op 13 november 1989 en op het moment van de bestreden beslissing twintig jaar oud was en dus meerderjarig zodat het Kinderrechtenverdrag niet meer op hem van toepassing is. Artikel 1 van dit verdrag bepaalt immers dat onder een kind wordt verstaan ieder mens jonger dan achttien jaar.

De schending van het Kinderrechtenverdrag wordt dus door verzoeker niet op dienstige wijze aangevoerd.

2.5. Verzoeker meent dat de verwerende partij door het niet onderzoeken van de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, artikel 3 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft geschonden vermits zijn broer chemotherapie in België volgt en hij hierdoor een kans heeft om te genezen. Hem terugsturen naar Tsjetsjenië en hem aan zijn lot overlaten is een regelrechte foltering en een schending van artikel 3 van het EVRM.

Uit de nota van de verwerende partij blijkt dat zij bevestigt dat verzoeker niet van het grondgebied wordt verwijderd zolang de aanvraag 9ter in onderzoek ten gronde is. Het uitgangspunt waarom verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, namelijk *“Door het niet onderzoeken van de aanvraag tot machtiging van verblijf gebaseerd op artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 (...), schendt de Dienst Vreemdelingendienst op manifeste wijze artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens”*, vervalt dus.

Verzoeker kan de schending van artikel 3 van het EVRM bijgevolg niet op dienstige wijze aanvoeren.

2.6. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift tevens dat artikel 8 van het EVRM door het bevel om het grondgebied te verlaten wordt geschonden en dit omdat hij samen met het ganse gezin in België dient te verblijven om zijn broer bij te staan in deze zeer moeilijke periode.

De Raad wijst erop dat het ganse gezin van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten heeft gekregen en dat ten opzichte van het ganse gezin de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter ontvankelijk werd verklaard, zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is en een schending van artikel 8 van het EVRM *in casu* niet wordt aangetoond.

3. Korte debatten

Het beroep is onontvankelijk. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien april tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET